

"Beyanat-ı Kur'âniyenin, beşerin ilm-i cüz'îsine, bâhusus bir ümmînin ilmine müstenid olamayacağı..." Felsefe ile Kur'ân'ın hikmetini nazara veren bu sözün bu paragrafla son bulmasının hikmeti ne olabilir?

Söz konusu âyet-i kerîmenin meali şöyledir:

"Hamd O Allah'a mahsustur ki, kuluna kitabı indirdi ve onun içine tutarsız hiçbir şey koymadı." (Kehf, 18/1)

Üstad'ın verdiği gaybî ağaç misalinin çok güzel ortaya koyduğu gibi, ne kâinatın yaratılış hakikatinin, ne esmâ, sıfat ve şun-u îlâhiyenin, ne ef'al-i Rabbaniyenin; ne iman ve İslâm'ın rükünlerinin ve bunların teferruatının beşer tarafından bilinmesi mümkün değildir.

Kur'ân-ı Kerim bütün bu konuları teferruatlı ve mükemmel olarak izah etmesiyle ispat ediyor ki, ondaki bu gaybî hakikatler Resul-i Ekrem Efendimizin (asm) ilmine değil, vahy-i İlahiye dayanmaktadır. O sevgili kuluna (asm.), içinde hiçbir tezat, tenakuz ve yanlışlık bulunmayan Kur'ân'ı inzal eden Allah'a ne kadar hamd etsek azdır. Zira bizim aklımızı çok aşan bu hakikatleri Peygamberimiz Efendimizden (asm) ve ona nazil olan İlahi fermandan öğrenmiş bulunuyoruz.